

Text: Maria Pérez Parra - Il·lustracions: Mònica Ramoneda

Prohibit mirar: avui els colors es tasten!

MútuaTerrassa

Text: Maria Pérez Parra
Il·lustracions: Mònica Ramoneda

Idea de la temàtica, edició i coordinació del projecte:
Serveis Corporatius de Comunicació de MútuaTerrassa

© MútuaTerrassa
c/ Sant Antoni, 32. 08221 Terrassa
www.mutuaterrassa.cat

Editorial Miquel A. Salvatella, SA
c/ Sant Agustí, 8. 08012 Barcelona
www.salvatella.com

Primera edició: abril del 2026
ISBN: 979-13-88022-02-9

Dipòsit legal: B 8994-2026
Imprimeix: Gervigraf cmyk

Amb la col·laboració del Comitè Mútua i Societat

**Ets a prop
de viure millor**

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser efectuada amb l'autorització dels titulars, amb excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Presentació

El conte de Sant Jordi d'aquest any té l'objectiu de conscienciar els infants sobre la realitat que viuen les persones amb discapacitat visual i la seva adaptació a aquesta circumstància, apropant-nos-hi des de la naturalitat i la sensibilitat, i fomentant l'empatia i el respecte per la diversitat.

La protagonista d'aquesta història és l'Arlet, una nena de set anys que té una discapacitat visual i que viu en un món immens i ric, ple de sons, olors, textures i imaginació. L'Arlet ensenyarà al seu amic Jan i a les persones del seu voltant que el món no només es "veu" amb els ulls i que la realitat està plena de detalls i matisos que sovint ens passen desapercebuts.

D'aquesta manera, aquest conte convida els infants a descobrir que hi ha moltes maneres de percebre el nostre entorn, més enllà de la vista, conscienciant-los sobre la discapacitat visual i fomentant una mirada respectuosa i inclusiva. Aquesta edició forma part de la col·lecció de contes que des de l'any 2010 edita MútuaTerrassa, coincidint amb la diada de Sant Jordi, amb l'objectiu de promoure entre els infants l'adopció d'hàbits i comportaments saludables.

Amb la voluntat de convidar els infants a apropar-se a l'experiència de les persones amb discapacitat visual i posar-se en el lloc dels altres, presentem a la contracoberta i a la darrera pàgina l'alfabet Braille, una eina essencial per contribuir a la inclusió, la igualtat i l'autonomia de les persones cegues.

A la petita vila de Fontcalma hi vivia l'Arlet, una nena de set anys amb un riure que sonava a campanetes. L'Arlet tenia una particularitat: els seus ulls no veien el món com el percebien els altres, només distingia ombres i formes borroses.

Però això no volia dir que el seu món fos fosc; al contrari. El món de l'Arlet era ple de sons, olors, textures... i, sobretot, imaginació.

Cada matí, la seva gata Boira saltava al llit i li feia pessigolles amb els bigotis.

–Bon dia, Boira! –reia l’Arlet–. Avui, quina olor fa el dia?

L’Arlet s’apropava a la finestra i respirava profundament.

–Mmm... fa olor d'herba tallada i de pa acabat de fer. Avui serà un dia cruixent!

La seva mare sempre somreia amb les seves descripcions.

A l'escola el millor amic de l'Arlet era en Jan, un nen molt curiós que feia mil preguntes.

–Arlet, com saps que la mestra ha arribat si no la veus? –li va preguntar un dia.

–Fàcil –va respondre l'Arlet–. La mestra porta sabates que fan *cloc-cloc*, com un cavall petit.

En Jan va escoltar atentament. *Cloc-cloc*. Era veritat.

Aquella setmana la classe estava preparant la Fira dels Colors, una festa amb dibuixos, globus i banderoles de totes les tonalitats.

En Jan es va preocupar.

—Arlet... si la festa és de colors... tu no en podràs gaudir gaire, oi?

L'Arlet va inclinar el cap.

—Qui ho diu, això?

Aquella tarda, l'Arlet va convidar en Jan a casa seva.

Primer, li va tapar els ulls amb una bena suau.

–Confia en mi –li va demanar.

En Jan va assentir, una mica nerviós.

L'Arlet li va posar un tros de taronja a la mà.

–De quin color és això? –va preguntar.

En Jan va riure.

–No ho sé!

–Mossega-ho.

En Jan ho va fer.

–És dolç i fresc!

–Aquest és el gust del taronja –va dir l'Arlet.

Després li va donar una fulla de menta.

–És fresc i olorós! –va exclamar en Jan.

–I verd –va dir l'Arlet.

Un trosset de xocolata.

–És marró?

–Exacte.

Una maduixa.

–És vermell!

En Jan es va treure la bena i va fer uns ulls com unes taronges.

–Arlet... tu escoltes, olores i tastes els colors!

L'Arlet va riure.

–Tothom pot fer-ho. Només cal parar-hi atenció.

L'endemà, en Jan va proposar una idea a la classe.

–Fem la Fira dels Colors... però amb tots els sentits!

Els nens es van emocionar. Van crear la Taula Cruixent del Groc amb galetes de llimona, la Cova Refrescadora del Blau amb sons d'aigua, el Camí Suau del Rosa amb cotó fluix i perfum de maduixa...

Aquell vespre, l'Arlet estava al jardí amb en Jan.

–Saps què m'agrada més? –va dir ell.

–Què?

–Que el teu món no és diferent. Només és... més gran.

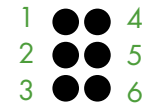
L'Arlet va somriure mentre la Boira roncava a la seva falda, el vent murmurava movent les fulles perquè arribava la nit i començaven a veure's les estrelles... o a sentir-se!

Alfabet Braille

El braille és un sistema de lectura i escriptura tàtil per a les persones cegues ideat per Louis Braille al segle XIX. Aquest mètode es basa en cel·les de sis punts que, combinats entre si, permeten representar lletres, números, signes de puntuació i altres símbols.

a b c d e f g h i j

← S'utilitzen els punts 1, 2, 4 i 5.

k l m n o p q r s t

← S'afegeix el punt 3.

u v x y z ç w

← S'afegeix el punt 6.

à é è í ó ò ú ï ü

· , ; : - ? ! Majúscula Apòstrof

← Els números es representen amb un prefix format pels punts 3, 4, 5 i 6, que precedeix les deu primeres lletres de l'abecedari.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

